

Els descobriments de la infància

Els patis de la memòria
D'Ever Blanchet
Versus Teatre
Fins el 4 de setembre

Direcció: Bernardo Galli
Intèrprets: Celso Parada

Albert Lladó | ACPG
Fotos: Versus Teatre

D'entrada, cal agrair l'energia i la valentia de gent com Ever Blanchet. Aquest català nascut a Montevideo, va crear i dirigeix les sales Versus Teatre (des 1995) i Teatre Gaudí (des 2008), on es porta a terme aquest estiu la pretemporada "Avantime", una de les poques propostes escèniques - i que arriba a la seva novena edició - que es poden veure aquest agost a la ciutat comtal i que inclou el cicle de lectures dramatitzades titulat "En rodatge".

Precisament, és un text del propi Blanchet l'escollit per Bernardo Galli, i la companyia Teatre Do Morcego, per proposar un viatge a la infància i recordar la màgia del descobriment, de les preguntes per la vida, dels primers contactes amb la misèria humana i la violència, amb les frustracions i l'escepticisme, però també amb el sexe i la potència de l'amistat.

Els patis de la memòria utilitza els mínims recursos possibles. Dues cadires, un petit bagul amb tres ninots i el cos i la veu de Celso Parada. Sens dubte, és un risc que té conseqüències. Parada aconsegueix omplir l'escenari, amb alguns moviments ben traçats, amb gestualitat que arriba a l'espectador però amb massa deficiències. Interpreta un nen que va creixent a l'escola, observant els companys més grans, espiant els veïns i la germana, i iniciant-se en les carícies adultes amb la seva cosina. Un nen que busca respostes en un capellà que no les hi pot donar, en un pare que plora i visita prostíbuls, en una mare resignada. Un nen que es terroritza amb les "malalties mentals" que pateix el "fill del nazi", un noi que mata a trets els gossos del barri.

Però el nen no és creïble. En primer lloc, perquè per apropar-nos al personatge es modula la veu de forma exagerada, un recurs massa fressat per caracteritzar tot allò infantil, però que el que acaba aconseguint és precisament el contrari: que l'espectador tingui resistència a entrar a

la història, a riure amb els gags i a emocionar-se amb alguns dels girs que el text proposa. I, en segon lloc, perquè la interpretació és tan complexa i ambiciosa (una hora sense parar) que, sense respectar el temps i els silencis, l'actor s'arriba a ofegar, s'accelera, i acaba no vocalitzant bé en diversos moments. Tampoc està resolt a la perfecció el tractament de les titelles. És cert que serveixen per introduir el personatge d'una nena, del capellà o del mestre, però no s'utilitza la ventriloquia ni la veu es modifica més enllà de l'exageració previsible i caricaturesca.

L'obra podria donar molt més de sí, possiblement. L'eix central és la mort per accident del millor amic del protagonista, un tal Miquel, i com el dol s'introdueix en la mirada innocent del nen. Fer-se gran a través de la tragèdia. Al final, algun dramatisme s'assoleix aleshores, és veritat, però el públic ja ha arribat cansat, avorrit i sense estar disposat a ficar-se en la proposta, que és el més perillós. Per acabar, la mare del protagonista li diu que això que li ha promès el capellà - que si és bo es trobarà amb en Miquel a la vida eterna - són només paraules. Només paraules.